

ud som en eneste stor Park, yderst ude indhegnet af en blaa-hvid Mur — Havet.

Hun sad der en Tid i Tanker med en uoplukket Avis i Skødet, forundret og lidt urolig over, at Jytte i et Øjeblik som dette kunde sidde der saa optaget af nogle dumme Noder.

»Aa hør!« sagde hun tilsidst. »Sæt dig lidt herud, min Pige!«

Jytte kendte Tonen; det varede derfor noget, inden hun viste sig i Døren.

»Kaldte du?«

»Ja, kom lidt herud. Der er noget, jeg gerne vil tale med dig om.«

»Det maa virkelig vente, Mor. Det er paa høje Tid, jeg kommer op og klæder mig om.«

»Aa, fem Minutter kan du nok afse. Sæt dig nu her ved Siden af mig og lad os tale lidt fornuftigt sammen.«

Jytte tog uvilligt Plads og anbragte en Pude bag sin Ryg.

»Hvad er det saa?«

»Nu skal du ikke straks se saa bøs ud. Jeg vil blot spørge dig, om du nu ogsaa rigtig har forstaaet, hvorfor Torben Dihmer er rejst netop hertil — han kunde jo have valgt saa mange andre Steder til sin Efterkur.«

»Du mener, det er for vor Skyld?«